

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 79.745 van 1 april 1999

A. 75.609/XIII-154

A. 76.053/XIII-325

In zake : 1. **de Vereniging zonder winst-oogmerk "COMITÉ DE QUARTIER RUE DE RUYSBROECK-SABLON",**

2. **THORNBURN** Elisabeth,

3. **MORESCO** Jacques,

4. **LOGIE** Christiane,

die alle woonplaats hebben gekozen bij Mr. Bernard LOUVEAUX, advocaat, Koninklijke Prinsstraat 85 1050 Brussel,

5. **de stad Brussel,**

die woonplaats heeft gekozen bij Mr. Philippe LEVERT, advocaat, Clementinalaan 3 1190 Brussel,

tegen :

het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, vertegenwoordigd door zijn Regering,

dat woonplaats heeft gekozen bij Mr. Marc UYTENDAELE en Mr. Renaud WITTMEUR, advocaten, Kapitein Crespelstraat 2-4 1050 Brussel.

Tussenkomen de partij :

de Naamloze Vennootschap MAT-LMB,

die woonplaats heeft gekozen bij Mr. Francis HAUMONT, Mr. Michel SCHOLASSÉ en Mr. Bernard PAQUES, advocaten, rue du Stocquoy 1-3 1300 Waver.

DE RAAD VAN STATE, XIIIe KAMER,

Gezien het op 17 oktober 1997 ingediende verzoekschrift, waarbij de vereniging zonder winstoogmerk "COMITÉ DE QUARTIER RUE DE RUYSBROECK-SABLON", Elisabeth THORNBURN en Jacques MORESCO de nietigverklaring vorderen van de stedenbouwkundige vergunning die de gemachtigde ambtenaar op 20 augustus 1997 heeft afgegeven aan de naamloze vennootschap MAT-LMB, een vergunning die betrekking heeft op de gebouwen gelegen in de Ruisbroekstraat nr. 63-65 en de Bodenbroeckstraat nr. 22-24 te 1000 Brussel, en die toestemming verleent tot het slopen van het gebouw gelegen in de Bodenbroeckstraat nr. 22-24 en van het gebouw dat midden in het huizenblok is gelegen, tot de renovatie van de gebouwen gelegen in de Ruisbroekstraat nr. 63-65, mits de bestaande gevels worden behouden, tot het vellen van vier bomen, tot het optrekken van een nieuw gebouw met woongelegenheid en handelsruimte en aansluitend daarop tot het aanleggen van parkeergelegenheid (zaak A.75.609/XIII-154);

Gelet op arrest nr. 68.241 van 22 september 1997, waarbij het verzoek ingediend door de naamloze vennootschap MAT-LMB om als tussenkomende partij te mogen optreden in het kort geding wordt ingewilligd, en waarbij de onder aanvoering van de uiterst dringende noodzakelijkheid ingestelde vordering tot schorsing wordt afgewezen;

Gezien het op 17 oktober 1997 ingediende verzoekschrift, waarbij de stad Brussel en Christiane LOGIE de nietigverklaring vorderen van de genoemde handeling (zaak A.76.053/XIII-325);

Gelet op arrest nr. 70.294 van 16 december 1997, waarbij het verzoek ingediend door de naamloze vennootschap MAT-LMB om als tussenkomende partij te mogen optreden in het kort geding wordt ingewilligd, en waarbij de vordering tot schorsing wordt afgewezen;

Gezien de verzoeken tot voortzetting van de rechtspleging, ingediend door de verzoekende partijen in zaak A. 76.053/XIII-325;

Gezien de op 2 februari en op 30 maart 1998 ingediende verzoekschriften, waarbij de naamloze vennootschap MAT-LMB vraagt als tussenkomende partij te mogen optreden;

Gelet op de beschikkingen van 12 februari en 20 april 1998, waarbij die verzoeken tot tussenkomst worden ingewilligd;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord, en de regelmatig uitgewisselde toelichtende memorie;

Gezien de memories van tussenkomst;

Gezien het verslag van de heer KOVALOVSKY, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 1 oktober 1998 waarbij de zaken worden samengevoegd;

Gelet op de beschikking van 1 oktober 1998 waarbij de neerlegging van de dossiers en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikking van 3 februari 1999, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 11 maart 1999;

Gehoord het verslag van de heer LEROY, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. J. YPERSELE, loco Mr. B. LOUVEAUX, advocaat, die voor de eerste vier verzoekende partijen verschijnt, van Mr. J. SAMBON, loco Mr. Ph. LEVERT, advocaat, die voor de vijfde verzoekende partij verschijnt, van Mr. M. UYTENDAELE, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt, en van Mr. L. DEHIN, loco Mr. M. SCHOLASSE, advocaat, die voor de tussenkomende partij verschijnt;

Gehoord het gedeeltelijk eensluidend advies van de heer KOVALOVSKY, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de feiten die dienstig zijn voor het onderzoek van de beroepen uiteengezet zijn in arrest nr. 68.241, van 22 september 1997, en in arrest nr. 70.294, van 16 december 1997;

Overwegende dat de verwerende partij de ontvankelijkheid van het eerste beroep (A.75.609/XIII-154) aanvecht op de grond dat de verzoekende partijen niet uiteenzetten waarin hun persoonlijk, rechtstreeks,

stellig en wettig belang bestaat, aangezien ze zich ertoe bepalen te stellen dat de bestreden handeling afbreuk zou doen aan de architecturale en natuurlijke schoonheid van de wijk, zonder concrete gegevens aan te brengen waaruit hun belang om op te treden blijkt; dat ze aanvoert dat de tweede verzoekster geen eigenaar is van één van de woningen waarop de vergunning betrekking heeft en evenmin een rechtstreekse buur daarvan is, dat het gebouw waarvan de sloop met de bestreden handeling is toegestaan, niet zichtbaar is vanuit haar woning, en dat het gebouw dat in haar straat ligt, en krachtens de bestreden handeling gerenoveerd mag worden mits de bestaande gevels behouden blijven, gelegen is op nr. 63-65 en niet tegenover haar woning ligt; dat zijzelf en de tussenkomende partij aanvoeren dat de derde verzoeker optreedt als kandidaat-koper van het gebouw gelegen in de Bodenbroeckstraat 22-24, en dat, ook al heeft hij zich gemeld als kandidaat-koper van het genoemde gebouw, en maakt hij gewag van een vordering tot ontbinding van de verkoop van dat gebouw aan de N.V. MAT-LMB, die vordering nog steeds hangende is, zodat de N.V. MAT-LMB nog altijd eigenaar is van het gebouw;

Overwegende dat het doel van de eerste verzoekende partij bestaat in "de bevordering van de leefomstandigheden in de wijk Ruisbroek-Zavel, in een geest van solidariteit onder de bewoners, onder meer het behoud en de verbetering van de kwaliteit van de natuur, de leefomgeving, het woonkarakter en de verfraaiing van de wijk, de veiligheid en het comfort van de bewoners, zowel de vaste bewoners als diegenen die er om welke beroepsredenen of andere redenen ook belang in stellen"; dat ze, gezien dat doel, er belang bij heeft om op te treden;

Overwegende dat de tweede verzoekster in de buurt van de ter uitvoering van de bestreden vergunning

op te trekken woningen woont; dat ze in die hoedanigheid gerechtigd is om op te treden;

Overwegende dat de derde verzoeker aanvoert dat zijn vader en hijzelf ingeschreven hebben toen het gebouw gelegen in de Bodenbroeckstraat 22-24 verkocht werd; dat hun inschrijving afgewezen is en dat, hoewel een vordering tot ontbinding van de verkoop aan de tussenkomende partij nog aanhangig is, het resultaat ervan onzeker blijft, zodat het belang dat verzoeker bij het instellen van het onderhavige beroep zou kunnen hebben niet dadelijk en zeker is; dat het beroep niet-ontvankelijk is voor zover het door hem is ingesteld;

Overwegende dat de verwerende partij betwist dat het beroep op regelmatige wijze is ingesteld door de eerste verzoekende partij, op de grond dat ze niet tijdig de vormvoorschriften heeft vervuld waardoor ze rechtspersoonlijkheid zou hebben, en ze niet aantoonst dat de beslissing om beroep in te stellen door haar raad van bestuur genomen is;

Overwegende dat uit het dossier blijkt dat de beslissing om beroep in te stellen op regelmatige wijze door de eerste verzoekende partij is genomen, die alle wettelijke voorschriften had vervuld; dat het beroep ontvankelijk is;

Overwegende dat de tussenkomende partij erop wijst dat annulatieberoep A.75.609/XIII-154 aansluit op een schorsingsprocedure die op 8 september 1997 onder aanvoering van de uiterst dringende noodzakelijkheid is ingesteld door dezelfde verzoekende partijen, en er geen verzoek tot voortzetting van de procedure is ingediend, waaruit ze besluit dat overeenkomstig artikel 17, § 4ter, van de gecoördineerde wetten op de Raad van

State het vermoeden van afstand van geding vastgesteld dient te worden;

Overwegende dat het verzoekschrift tot nietigverklaring is ingediend op 17 oktober 1997, en de vordering die is ingeleid bij het verzoekschrift tot schorsing onder aanvoering van de uiterst dringende noodzakelijkheid, dat is ingediend op 8 september 1997, afgehandeld was bij het arrest van 22 september 1997; dat op het tijdstip waarop het annulatieberoep is ingesteld, geen enkele procedure hangende was waarvan de voortzetting had kunnen worden gevraagd, zodat artikel 17, § 4ter, niet van toepassing was;

Overwegende dat de tussenkomende partij de ontvankelijkheid van annulatieberoep A.76.053/XIII-325 betwist op de grond dat :

1. zowel de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 28 augustus 1997 om beroep in te stellen, als de beslissing van de gemeenteraad van 8 september 1997 om machtiging te verlenen voor het instellen van een beroep, onwettig zijn en zij daartegen een annulatieberoep heeft ingesteld; dat de beide beslissingen volgens haar wijzen op een gewijzigd gedrag van de stad Brussel, aangezien, enerzijds, het college een onder voorbehoud gunstig stedenbouwkundig attest voor het project heeft afgegeven, waarvan de voorwaarden zijn nageleefd of op zijn minst als dwingende voorwaarden zijn opgenomen in de vergunning, de stad verwerende partij is in de procedure die in 1992 is ingesteld door vijf bewoners, waaronder de tweede verzoekster, om te verkrijgen dat het gebouw "MORESCO" verkocht zou worden en ze conclusies heeft ingediend, waarbij ze gevorderd heeft dat het verzoekschrift niet-

ontvankelijk zou worden verklaard, en de gemeenteraad op 16 juni 1986, door te beslissen het college machtiging te verlenen om beroep aan te tekenen tegen de beslissing van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel waarbij het verlijden van de akte verboden wordt, ervan uitgaat dat haar belangen geschaad worden doordat het gebouw "MORESCO" niet gesloopt wordt, en anderzijds, de gemeenteraad, terwijl het project op alle vlakken beantwoordt aan het project dat door de stad en door het college was goedgekeurd, beslist "de vergunning te betwisten zonder enige motivering of zonder op zijn minst met wettelijk aanvaardbare motieven de noodzaak van dat gewijzigde gedrag aan te tonen";

2. de stad geen wettig belang zou hebben, aangezien ze niet de bevoegdheid heeft uitgeoefend die haar bij de ordonnantie was toegewezen, zodat het haar eigen schuld is dat het dossier aanhangig is gemaakt bij de gemachtigde ambtenaar;
3. het college van burgemeester en schepenen op 28 augustus 1997 de gemeenteraad verzocht heeft hem machtiging te verlenen om een vordering tot schorsing en een vordering tot nietigverklaring in te stellen, en, zo nodig, een verzoek tot voortzetting van de procedure in te dienen, maar dat de raad het college op 8 september 1997 alleen gemachtigd heeft om de nietigverklaring en de schorsing te vorderen, zonder aan te geven dat het, indien nodig, een verzoek tot voortzetting van de procedure mocht indienen zonder dat eerst aan de raad voor te leggen, zodat het college niet de voortzetting van de procedure kon vragen zonder de gemeenteraad opnieuw om een machtiging te vragen,

met dit gevolg dat het verzoek tot voortzetting van de procedure niet ontvankelijk is;

4. verzoekster Christiane LOGIE als tussenkomende partij is opgetreden in de procedure die geleid heeft tot de afgifte, aan de tussenkomende partij, van een stedenbouwkundig attest op 25 mei 1994, en dat ze met het annulatieberoep eigenlijk de stedenbouwkundige vergunning teniet wil doen, die niets meer is dan het onmiddellijke gevolg van het stedenbouwkundig attest, dat niet meer kan worden aangevochten vóór de Raad van State; dat volgens de tussenkomende partij verzoekster, aangezien zij niet tijdig beroep heeft ingesteld tegen het stedenbouwkundig attest, "niet ontvankelijk moet worden verklaard wegens het niet-uitputten van de rechtsmiddelen waarover zij beschikte, of op zijn minst, omdat zij geen belang heeft bij de vordering"; dat ze stelt dat niet op basis van de rechtspraak met betrekking tot stedenbouwkundige attesten die in het Waalse Gewest zijn afgegeven, geoordeeld kan worden dat het niet zou gaan om een handeling waartegen beroep kan worden ingesteld, aangezien de wetgeving in het Waalse Gewest verschilt van die in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, en in het laatstgenoemde gewest een "volledige en gedetailleerde regeling" tot stand is gebracht "met betrekking tot beroepen tegen stedenbouwkundige attesten en de termijnen terzake", zodat het redelijk lijkt ervan uit te gaan dat het bijgevolg gaat om een "rechtscheppende handeling waartegen beroep kan worden ingesteld bij de Raad van State";

Overwegende dat de beslissing om het annulatieberoep in te stellen op regelmatige wijze genomen is door het college van burgemeester en

schepenen en goedgekeurd is door de gemeenteraad van de stad Brussel; dat zulk een beslissing geen administratieve handeling is waartegen beroep kan worden ingesteld, en dat het beroep dat is ingesteld door de tussenkomende partij tegen die beslissing verworpen is bij arrest nr. 76.708 van 28 oktober 1998, gewezen met toepassing van artikel 14bis van de algemene procedureregeling; dat het, uit respect voor het fundamenteel recht om in rechte op te treden, de Raad van State niet toekomt te oordelen of zulk een beslissing al dan niet in overeenstemming is met andere gemeenteraadsbeslissingen; dat de eerste exceptie niet in aanmerking kan worden genomen;

Overwegende dat een gemeente er belang bij heeft de nietigverklaring te vorderen van een administratieve handeling met betrekking tot de ruimtelijke ordening, ook al zou ze niet alle bevoegdheden hebben gebruikt waarover ze beschikt om zich te verzetten tegen de afgifte van de vergunning die ze aanvecht; dat de tweede exceptie niet gegrond is;

Overwegende dat de gemeenteraad tijdens zijn vergadering van 8 september 1997 "machtiging (heeft verleend) om een annulatieberoep en een vordering tot schorsing in te stellen ..."; dat die machtiging slaat op alle proceshandelingen die nodig zijn om de procedure tot een einde te brengen, met inbegrip van het verzoek tot voortzetting van de procedure; dat de derde exceptie niet gegrond is;

Overwegende dat het stedenbouwkundig attest in artikel 156 van de ordonnantie van 29 augustus 1991 houdende organisatie van de planning en de stedenbouw wordt gedefinieerd als "een document dat mag aangevraagd worden vóór de stedenbouwkundige vergunning of vóór de verkavelingsvergunning en dat niet tot vrijstelling van

het verkrijgen van deze vergunningen leidt"; dat artikel 161 als volgt luidt : "Onder voorbehoud van de resultaten van de grondige behandeling die zou plaatsvinden indien een vergunningsaanvraag zou worden ingediend, duidt het stedenbouwkundig attest aan in welke mate de voorgenomen bestemming voor het goed en de handelingen en werken die erop zullen worden uitgevoerd, kunnen worden aanvaard"; dat de inleidende zin van artikel 84, betreffende de stedenbouwkundige vergunning, als volgt luidt : "Niemand mag zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen (...)"; dat uit die bepalingen ondubbelzinnig blijkt dat de stedenbouwkundige vergunning de enige akte is die toestemming verleent tot het uitvoeren van werken, en dat het stedenbouwkundig attest in wezen een aanwijzing geeft van het gevolg dat waarschijnlijk aan een vergunningsaanvraag zal worden gegeven; dat de vergunning dan ook niet als een uitvloeisel van het attest kan worden beschouwd; dat de vierde exceptie ongegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partijen een eerste middel ontleen aan onbevoegdheid en aan schending van artikel 128, tweede lid, van de ordonnantie van 29 augustus 1991 houdende organisatie van de planning en de stedenbouw, doordat de aanvraag bij de gemachtigde ambtenaar aanhangig is gemaakt bij een aangetekende brief die op 7 juli 1997 op de post is afgegeven en die op 9 juli is aangekomen, en hij pas op 20 augustus 1997 uitspraak heeft gedaan, terwijl artikel 128 van de ordonnantie van 29 augustus 1991 de gemachtigde ambtenaar verplicht zijn beslissing tot toekenning of weigering van de vergunning binnen een termijn van dertig dagen vanaf de ontvangst van de aangetekende brief ter kennis te brengen, waarbij de ontstentenis van een binnen die termijn ter kennis

gebrachte beslissing gelijkstaat met een weigering van de vergunning;

Overwegende dat de verwerende partij in wezen antwoordt dat artikel 128 van de ordonnantie van 29 augustus 1991 de aanvrager de mogelijkheid biedt om een aanvraag om een stedenbouwkundige vergunning bij de gemachtigde ambtenaar aanhangig te maken wanneer het college van burgemeester en schepenen binnen de termijnen gesteld in artikel 119 geen uitspraak heeft gedaan; dat zij daaruit afleidt dat bij de gemachtigde ambtenaar een nieuwe aanvraag om stedenbouwkundige vergunning aanhangig is gemaakt en dat met de datum van die nieuwe aanvraag rekening moet worden gehouden om te bepalen welke wet van toepassing is; dat zij erop wijst dat in casu de aanvraag bij de gemachtigde ambtenaar aanhangig is gemaakt bij een brief van 7 juli 1997, die hij op 9 juli ontvangen heeft, dat is na de inwerkingtreding van de ordonnantie van 4 april 1996, met als gevolg dat het nieuwe artikel 128 van toepassing is en dat de gemachtigde ambtenaar beschikte over een termijn van vijfenveertig dagen om zijn beslissing te nemen;

Overwegende dat de tussenkomenende partij betoogt dat de verlenging van de termijn waarbinnen de gemachtigde ambtenaar uitspraak dient te doen een procedureregels is die volgens het gemeene recht onmiddellijk van toepassing is, maar dat de overgangsbepalingen van de ordonnantie van 4 april 1996 van dat principe afwijken, wat de aanvragen om een stedenbouwkundig attest, een stedenbouwkundige vergunning of een verkavelingsvergunning betreft; dat die bepaling, doordat ze afwijkt van het beginsel dat de procedureregels onmiddellijk van toepassing zijn, volgens haar restrictief moet worden geïnterpreteerd en moet worden geacht van toepassing te zijn op de

aanvragen om een stedenbouwkundig attest of een stedenbouwkundige vergunning, maar niet op de beroepen; dat zij zegt de bevestiging van die interpretatie te vinden in de vergelijking die zij maakt met de bepalingen van andere ordonnanties, waarin gesteld wordt dat ze op de beroepen van toepassing zijn; dat zij in bijkomende orde uiteenzet dat het behoud van het vroegere wettelijke kader een onverantwoorde discriminatie doet ontstaan tussen de personen van wie het dossier waarin zij de vergunning aanvragen ingediend is vóór de inwerkingtreding van de wijzigingsordonnantie van 4 april 1996 (dat wil zeggen vóór 23 april 1996) en de personen van wie het dossier later is ingediend; dat zij vraagt dat aan het Arbitragehof de prejudiciële vraag wordt gesteld of artikel 16 van de ordonnantie van 4 april 1996 een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet inhoudt als dat artikel aldus wordt geïnterpreteerd dat het de bepalingen van artikel 11 van die ordonnantie niet van toepassing maakt op de volledige behandeling van de dossiers die vóór de inwerkingtreding van die ordonnantie zijn ingediend, met inbegrip van het onderzoek van de administratieve beroepen die vóór die datum zijn ingesteld;

Overwegende dat de eerste twee leden van de oorspronkelijke tekst van artikel 128 van de ordonnantie van 29 augustus 1991 als volgt luiden :

" De aanvrager die na verloop van de in artikel 119 bepaalde termijn, geen kennisgeving van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen heeft ontvangen, kan de gemachtigde ambtenaar bij een ter post aangetekende brief verzoeken over zijn vergunningsaanvraag te beschikken; bij zijn brief, waarvan hij een afschrift aan het college van burgemeester en schepenen zendt, voegt hij een eensluidend afschrift van het dossier dat hij oorspronkelijk aan dit laatste heeft gericht.

De gemachtigde ambtenaar beslist over de verlening of de weigering van de vergunning binnen

dertig dagen te rekenen vanaf de ontvangst van de aangetekende brief. Bij ontstentenis van een binnen die termijn betekende beslissing wordt de vergunning geacht te zijn geweigerd.";

Overwegende dat bij artikel 11, 1°, van de ordonnantie van 4 april 1996 in het tweede lid van artikel 128 de woorden "dertig dagen" zijn vervangen door de woorden "vijfenveertig dagen"; dat artikel 16 van de ordonnantie van 4 april 1996 als volgt luidt : "De bepalingen van deze ordonnantie zijn niet van toepassing op de aanvragen om stedenbouwkundig attest, stedenbouwkundige vergunning of verkavelingsvergunning die werden ingediend voor de inwerkingtreding van deze ordonnantie"; dat de ordonnantie krachtens artikel 17 in werking treedt de dag waarop ze in het Belgisch Staatsblad wordt bekendgemaakt, wat op 23 april 1996 is gebeurd;

Overwegende dat de persoon die een vergunning aanvraagt, in de regeling ingesteld door artikel 128 van de ordonnantie van 29 augustus 1991, wanneer een beslissing van het college uitblijft, de gemachtigde ambtenaar kan verzoeken over "zijn" vergunningsaanvraag uitspraak te doen; dat bij die gelegenheid geen nieuw dossier behoeft te worden ingediend, aangezien het eensluidend afschrift van het bij de gemeente ingediende dossier geen nieuw dossier is; dat, als de beslissing van het college uitblijft, de oorspronkelijke aanvraag aan de gemachtigde ambtenaar wordt voorgelegd; dat daaruit volgt dat de versie van artikel 128 zoals ze door de ordonnantie van 4 april 1996 is vastgesteld niet van toepassing is op een vergunningsaanvraag die in januari 1996 is ingediend en waarvan het ontvangstbewijs in maart 1996 is afgegeven; dat de gemachtigde ambtenaar over dertig dagen beschikte om uitspraak te doen over de vergunningsaanvraag, aangezien die vóór 23 april 1996 was ingediend; dat de gemachtigde ambtenaar, die uitspraak heeft gedaan op

20 augustus 1997 hoewel de zaak reeds sedert 7 of 9 juli bij hem aanhangig was, uitspraak heeft gedaan na het verstrijken van de termijn van dertig dagen waarover hij beschikte;

Overwegende dat artikel 128, noch in zijn oorspronkelijke versie, noch in de versie die door de ordonnantie van 4 april 1996 is ingesteld, een onderscheid maakt tussen onderscheiden categorieën bestuurden; dat het feit dat de bestuurden vóór en na een wetswijziging anders worden behandeld inherent is aan het principe zelf van de veranderlijkheid van de openbare dienst; dat als men het concept van het gelijkheidsbeginsel dat aan het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen ten grondslag ligt, zou doortrekken, men een aanzet tot discriminatie zou kunnen zien in elke wetswijziging, wat zou leiden tot een immobilisme waarvan men redelijkerwijs mag aannemen dat zulks niet de bedoeling van de Grondwetgever was bij het oprichten van het Arbitragehof; dat de omstandigheid dat de ordonnantiegever in een overgangsregeling heeft voorzien, waarbij geen ander onderscheid wordt gemaakt dan datgene waarbij is uitgegaan van het ogenblik waarop de procedure is ingesteld, geen aanleiding geeft tot een vraag die redelijkerwijze in verband gebracht kan worden met de naleving van het gelijkheidsbeginsel, en bijgevolg evenmin naar redelijkheid beschouwd kan worden als een vraag van prejudiciële aard; dat een dergelijke vraag stellen aan het Arbitragehof in een geschil waarvan de weerslag bepalend is voor burgerlijke rechten en plichten, bovendien een onredelijke vertraging met zich zou meebrengen bij het onderzoek van de zaak; dat artikel 26, § 2, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof veeleer aldus moet worden uitgelegd dat het verenigbaar is met artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, dan op een wijze waardoor het in

strijd zou zijn met die bepaling; dat er geen reden is om het Arbitragehof een vraag te stellen; dat het middel gegrond is;

Overwegende dat er geen aanleiding is om de overige middelen te onderzoeken die, gesteld dat ze gegrond zijn, geen ruimere nietigverklaring kunnen meebrengen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de stedenbouwkundige vergunning die de gemachtigde ambtenaar op 20 augustus 1997 heeft afgegeven aan de naamloze vennootschap MAT-LMB, een vergunning die betrekking heeft op de gebouwen gelegen in de Ruisbroekstraat nr. 63-65 en de Bodenbroeckstraat nr. 22-24 te 1000 Brussel, en die toestemming verleent tot het slopen van het gebouw gelegen in de Bodenbroeckstraat nr. 22-24 en van het gebouw dat midden in het huizenblok is gelegen, tot de renovatie van de gebouwen gelegen in de Ruisbroekstraat nr. 63-65, mits de bestaande gevels worden behouden, tot het vellen van vier bomen, tot het optrekken van een nieuw gebouw met woongelegenheid en handelsruimte en aansluitend daarop tot het aanleggen van parkeergelegenheid.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 64.000 frank, komen ten laste van de derde verzoeker, Jacques MORESCO, ten belope van 7.000 frank, ten laste van de verwerende

partij ten belope van 42.000 frank, en ten laste van de
tussenkomen de partij ten belope van 15.000 frank.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare
terecht zitting van de XIIIe kamer, op één april 1900
negenennegentig door :

de HH. HANOTIAU,	kamervoorzitter,
LEROY,	staatsraad,
HANSE	staatsraad,
Mevr. MALCORPS,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Chr. MALCORPS.

M. HANOTIAU.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.